MIRON SCOROBETE

COMOARA DIN PEȘTERA SCHELETELOR

61

MIRON SCOROBETE

COMOARA DIN PEȘTERA SCHELETELOR

I

61

EDITURA TINERETULUI

Coperta de IONESCU DUMITRU

PROLOG

Jurămîntul celor doi căutători de comori s-a desfăşurat, aşa cum se cuvine în cazul unei adevărate aventuri, într-o seară stranie, aproape sîngeroasă, pe malul mării.

Momentul acesta solemn, îndelung şi minuţios pregătit, trebuia să se petreacă în taină, deci seara; înainte de schimbarea timpului, adică atunci cînd, cu toată liniştea din aer, marea începe să se frămînte, să se izbească de ţărm, cu acele răbufniri amarnice, prevestitoare de mari încordări şi, poate, de nenorocíri; mai trebuia să se întîmple la apariţia lunii pline, după mersul străvechilor şi mereu verificatelor ritualuri, pentru ca expediţia ce se punea la cale să se împlinească după meritul eroilor şi aşteptarea cititorului.

Marea era la doi paşi, adică începea la doi paşi, de unde se desfăşura la nesfîrşit; stînci existau, sure, înecate de muşchi şi alge, îndeplinind deci toate condiţiile ca să fie martorele mute ale unui jurămînt cutremurător; luna îşi urma şi ea destinul, cînd mai subţire, cînd mai dezvoltată, cînd de-a

dreptul plină. S-ar putea crede de aici că, în aceste condiții, nimic mai ușor nu poate fi imaginat decît un jurămînt. Cine a urmărit însă, cu un cît de mic interes, mersul oricărei aventuri, cunoaște adevărul elementar că personajelor, îndeosebi celor principale, li se ridică în cale obstacole de netrecut care cu orice risc și cu oricît sacrificiu se cer învinse.

Și situația în cazul de față nu era de loc altfel.

S-au ivit greutăți, dar au fost învinse.

N-au lipsit piedicile cele mai diabolice pe care o imaginație înfierbîntată le poate ticlui, dar au fost făcute praf și pulbere.

Și solemnul, mult așteptatul, emoționantul jurămînt s-a săvîrșit.

— *Noi, Jerry și Tino, ne legăm să facem tot ce e omenește posibil să scoatem la lumina zilei comoara !...*

Marea vuia lovindu-se bezmetică de stînci.

Cuțitele s-au încrucișat, lucind sinistru în noaptea care se lăsa mistuitoare.

Am stingheri ființa sacră a acestei atît de rîvnite clipe dacă am venit cu precizarea că cele două arme tăioase nu erau decît niște amărîte cuțite de bucătărie, obținute după lungi parlamentări și în schimbul unui prețios amanet de la colegul de serviciu. Vom prefera să reținem doar sclipătul lor misterios în noaptea mistuitoare care se lăsa.

— Sînt îngrijorat, îngăimă cel care din acest moment se va numi Jerry, că luna plină încă nu a apărut...

— Ești un novice, șopti cel care pînă la sfîrșitul acestor pagini va purta numele de Tino. Răsăriturile de lună, ca și de soare, la mare sînt niște prețioase rarități. Deasupra imenselor ape plutește o ceață înfiorătoare și rar se întîmplă ca cineva să vadă astrele ridicîndu-se direct de sub linia orizontului. Te asigur că luna se află acolo în zona mai luminoasă a acelor aburi denși, după cum îți pot dovedi că satelitul nostru natural se desfată în faza sa cea mai rotundă. Valoroasa mea agendă o consemnează, iar dacă pagina tipărită prezintă privirii tale îndoieli, în cel mult zece minute adevărul ți se va dezvălui în toată măreția lui pe cale naturală.

— E de prisos, Tino, să încerci a mă convinge. Cuvîntul tău e cel mai de netăgăduit argument. Mai ales că am jurat. Iar acum cred că e timpul să ne întoarcem în mijlocul prietenilor noștri...

— ...pentru care taina noastră va rămîne pururi o taină. Și să predăm cuțitele.

Cel care va purta cu cinste numele de Jerry era subțiratic, blond spălăcit și vag pistruiat, așa cum trebuie să arate un anglo-saxon botezat astfel. Tino se prezenta mai scund, negricios, cu ochi adînci și scăpărători, putînd fi luat, la nevoie, drept un focos

meridional de gintă latină. Numele lor adevărate nu interesează, din moment ce pe tot parcursul nemaipomenitei lor aventuri se vor striga unul pe celălalt Jerry și Tino. După cum nu contează clasa în care figurau din moment ce toată acțiunea ce va urma se va consuma în timpul vacanței mari. Erau destul de mici pentru a crede în existența comorilor ascunse în împrejurări misterioase și, n-aveți nici o grijă, destul de mari ca îndrăzneala lor să nu cunoască margini.

Se găseau la mare într-o tabără școlărească. Tino era bucureștean, iar Jerry descendent dintr-un îndepărtat orășel de provincie ale cărui prăfoase străzi erau vegheate de lanțul impunător al munților Retezat. Litoralul trecea drept leagănul indestructibilei lor prietenii. În seara memorabilului jurămînt, seară care provocase atît de agitate îngrijorări zile la rînd, fuseseră scoși, cu tot colectivul, pe țărm să urmărească poziția unor îndepărtate constelații. Înțelege oricine că, altfel, prezența lor noaptea, în preajma valurilor spumegînde, sfărîmate de stînci ar fi fost de-a dreptul imposibilă. Dar cum destinul își are partea lui în aranjarea lucrurilor, cei doi temerari exploratori au profitat de ieșirea grupului amator de amănunte astronomice, s-au furișat în pasajul stîncilor și și-au îndeplinit fenomenalul jurămînt. Ca peste cîteva clipe să se afle cu cele mai

nepăsătoare figuri în hărmălaia colegilor lor care nici n-au apucat să le semnaleze fulgerătoarea absență.

Cam acestea sînt datele ce pot fi stabilite în legătură cu cei doi viitori eroi. Date sumare, e adevărat, dar neprețuite atunci cînd e vorba de personajele unei mai mult decît palpitante povestiri.

1

După o zi bună de mers, copiii începeau să simtă oboseala.

— Aș îndrăzni să te întreb, bunule Tino, cum te mai simți, spuse Jerry. Răspunsul nu e obligatoriu pentru că îl bănuiesc.

— Recomandabil e să nu pui niciodată întrebări de prisos celui aflat în suferință, zise în loc de răspuns celălalt. Mai ales cînd soarta ta nu e cu nimic diferită de a lui.

— Poate, te bate gîndul unei, e drept, nu prea glorioase, dar sănătoase retrageri...

Tino tăcu. Începea să se însereze și ochii lui negri se confundau tot mai mult cu întunericul. Profită

de această împrejurare ce-l avantaja și nu și-i întoarse spre prietenul care nu găsea altceva mai bun de făcut decît să-l plictisească periodic cu întrebări nelalocul lor.

Pistruiatul Jerry interpretă această tăcere în felul său, cum că Tino s-ar putea gîndi într-adevăr la o întoarcere prematură, lăsînd toată expediția baltă, înainte de a stabili măcar cu mare aproximație locul fantomaticei comori. Vru să se convingă dacă presupunerea lui e justificată.

— În gara Subcetate, în timp ce mă îngrijeam de depunerea bagajelor, tu ți-ai aruncat cu un oarecare interes privirea pe tăblița cu mersul trenurilor. Nu era un amănunt care să scape ochiului meu iscoditor. Figura acolo și acceleratul ce te-ar putea depune în Gara de Nord. Ai reținut poate și ora plecării.

Tino se încăpățîna să nu răspundă provocării.

— La urma urmei, dacă ții neapărat, vei avea în mine un credincios și sentimental tovarăș care să te conducă la gară. Trenul va fluiera: uuuuuu... uuuuu !..., batista mea va fîlfîi de zor... Mă voi forța să emit și cîteva lacrimi. Iar, peste o săptămînă, un poștaș neștiutor îți va înmîna o depeșă din partea vechiului tău amic părăsit. Retras într-un ungher nebănuit de nimeni, să zicem în pod, dacă pe strada Arlechinilor casele vor fi avînd pod, între păianjeni

bătrîni, vei deschide acel plic. O slabă rază de lumină, pătrunsă prin spărtura unei țigle, va cădea piezîș pe o hartă abia trasată în fuga creionului, dar cu numirile geografice necesare. False toate, bineînțeles, cu punctele cardinale deplasate cu cîteva grade. Un triunghi roșu va fi însoțit de următoarea explicație lapidară : *În acest loc a zăcut de veacuri un neprețuit tezaur pînă în ziua cînd a călcat aici neînfricatul explorator Jerry*. O lacrimă va aluneca atunci de pe smolitul tău obraz în centrul triunghiului, o lacrimă mai amară decît toate cele vărsate de mine la plecarea ta în gara Subcetate. Pentru că celor fricoși nu li-i dat niciodată să se bucure de beția izbînzii.

— Taci, blestematule ! răcni în cele din urmă Tino. Nici o secundă nu m-am gîndit la întoarcere. Ce mă frămîntă e cum punem mai repede mîna pe valoroasa ascunzătoare. Nu mă gîndesc decît la ziua cînd vom desena împreună mult-visatul triunghi roșu care văd că știi ce însemnează. Și te avertizez că pe strada Arlechinilor, părăsită de mine de dragul aventurii, casele nu-s acoperite cu țiglă.

Răspunsul din partea lui Jerry fu un pumn plasat cu entuziasm amicului său. După care roșcovanul îl prinse pe scundul Tino în brațe, îl răsuci de cîteva ori și de bucurie se prăbușiră amîndoi la pămînt.

— Așa te vreau! exclamă Jerry. Te-am pus la încercare, dar văd că n-am pe cine. Ești un adevărat erou de roman, demn să trasezi una din laturile triunghiului roșu.

— Eu, drept să spun, mă temeam de tine că vei da bir cu fugiții. Mă temeam că bietul nostru jurămînt rostit în vuietul valurilor se va risipi în vînt. Observ, spre fericirea noastră, că m-am înșelat. Merită să înscrii cea de a doua latură a triunghiului.

— Cine va fi autorul celei de a treia laturi?

— Aici numai viitorul poate răspunde. Să lăsăm întîmplarea să-și joace rolul ei în această nemaipomenită aventură.

După acest schimb de păreri, cei doi nedespărțiți prieteni trîntiți la pămînt priviră în lungul drumului ce-l aveau de urmat. Se găseau pe o culme înaltă și golașă de deal. Deasupra lor îi aștepta pădurea nepătrunsă. Mai sus, piscurile de piatră străluceau în ultimele raze ale apusului. Pădurea, care începea în curînd, era neagră și puțin mirată. Noaptea grăbită se cuibărise în ea, cuprinsese și văile aburite ca într-un fum ireal, amenința să se întindă și asupra culmilor dezgolite și, în cele din urmă, să copleșească și vîrfurile nestrămutate în semeția lor.

În fața acestei perspective, două inimi începură să bată îngrijorate în așternutul viu al ierbii. Ziua, atîta timp cît soarele consimte la acțiunea ta îndrăzneață,

încrederea nu te părăsește o clipă. Ce te faci, însă, noaptea, avînd înainte o pădure de nestrăbătut, plină de fiare necunoscute și de scorburi reavene în care lumina soarelui n-a ajuns niciodată ? O teamă tăcută, nemărturisită, cobora din înălțimile negre și punea stăpînire pe cei doi. Trebuia căutată o primă salvare. Cîte alte încercări mult mai pustiitoare nu vor fi trăite în curînd ?

— Busola ! șopti Jerry.

Tino scoase obiectul din buzunarul pantalonilor scurți.

— Sud-vestul e în direcția asta ! constatară amîndoi. S-o luăm într-acolo !

Exact la marginea pădurii dădură de o stînă părăsită. Acela era punctul de popas. La lumina focului de vreascuri, însemnară locul pe harta expediției cu o cruciuliță.

2

— Un-doi ! Un-doi ! Fandare la dreapta ! comanda Tino.

Cu bustul gol, numai în chiloți, executau amîndoi cu o anumită lene poruncile.

— Pauză !

— Măcar acuma pot să întreb, zise Jerry, ce te-a apucat să mă supui acestui neomenos tratament. Trei săptămîni, în tabără, n-am făcut altceva decît să execut exerciţii de acest fel.

— N-avem apă, motivă Tino, ca să ne înviorăm. Şi-apoi trebuie să cîştigăm forţă în vederea bătăliilor ce avem de susţinut. Nu uita că aici nu sîntem în vacanţă.

— N-avem apă ? Se vede cît de colo că stai pe strada Arlechinilor. Toată noaptea, în somn, am auzit un pîrîiaş ce curge la circa cincizeci de metri nord-vest, în interiorul pădurii. Dacă-mi spuneai de la început, te duceam direct acolo să te bălăceşti cît vrei.

— Vreau să verific exactitatea afirmaţiei tale.

Abia pătrunşi în desişul de fag dădură într-adevăr peste un pîrîu.

— Bravo ! exclamă Tino. Astă-noapte m-am ocupat de vise îngrozitoare şi n-am avut timp să ascult curgerea apelor montane Auzul tău merită, însă, premiat, şi îţi acord decoraţia „Frunza de oliv". Prima decoraţie primită în expediţia „Triunghiului roşu".

Şi agăţă după urechea prietenului său o frunză căzută.

— E de carpen, zise Jerry, după ce o studie, dar

n-are importanță. Te scutesc și de discursuri. Putem trece la spălat.

Abia cînd își frecau brațele cu apa rece, Tino se opri stupefiat.

— Observ mai jos pe umăr, zise el, cîteva împunsături suspecte. Nu-i exclus să fi fost injectat cu o soluție care, de pildă, să-mi atenueze simțul de orientare. Să mă facă să citesc în loc de S.S.V., S.V.V.

— Sînt niște banale înțepături de purici, constată Jerry. Ceea ce nu exclude posibilitatea ca acei purici cultivați în stîna părăsită să fi fost întrucîtva dresați. E un semnal de care trebuie să ținem seama. Consecința acestor mușcături o vom putea aprecia la justa valoare abia mai tîrziu.

Soarele se ridicase deasupra pădurii, iar munții rămași încă ușor vineții din timpul nopții chemau irezistibil.

3

Urcau mereu, pătrundeau tot mai adînc în pădurile umezite, se cățărau pe stînci, treceau peste pîraie repezi servindu-se de trunchiurile arborilor răs-

turnați ca de niște punți, ocoleau prăpăstii afunde care, deschise acolo de veacuri, nu așteptau decît un pas greșit. Cînd vreun bolovan atins cu piciorul se rostogolea în acele guri colosale, un vuiet prelung se trezea în adîncuri și urca fioros, împrăștiindu-se pînă departe. O lume, pereche cu a noastră, sau fără pereche, zăcea în străfunduri și păzea cu străşnicie ca nimic să nu-i tulbure nemișcarea. Atît de mare era tăcerea de dincolo și atît de deplină încremenirea, că un fir de iarbă uscată, căzut peste buza prăpastiei, făcea împrejurimile să se cutremure și provoca un val de proteste exprimate în tunete surde și amenințări nedesluşite. Cel mai mic semn trimis de pe tărîmul nostru era primit cu o indignare enormă și voci înfricoșătoare, închise în tainițele munților încă dinainte de facerea lumii, se dezlegau și urcau amenințătoare prin uriașele hornuri, izbindu-se de pereți ca niște vulturi orbi. Într-o zi, puțin înainte de prînz, Tino și Jerry înțeleseră că sînt vecini cu lumea abisurilor.

Lăsaseră departe orice urmă de viață omenească, satele aținite în soarele verii, case singuratice, colibe pitite prin goluri de pădure și, mai departe, gara Subcetate care-i legase de tot restul lumii și care acum nu-i mai lega de nimic. Aerul de munte e tare, un kilometru aici face cît o sută de kilometri de șes, și firele nevăzute care te leagă de lume aici

se rup mult mai ușor. În aerul muntelui te trezești mult mai singur decît în altă parte și, ca să poți răzbi, începi să cauți în tine forțele pe care nu ți le-ai bănuit, sau pe care nu le ai. Izolat de tot restul lumii, ești nevoit să comunici cu abisul și asta nu se realizează prin obișnuință : ți se cere tărie și ești obligat s-o găsești în tine.

4

Odată ajunși pe o muche ascuțită, ca la comandă, se opriră amîndoi cu respirația tăiată. O vale, destul de îngustă, dar care avea totuși o luncă și un aer mai primitor intra adînc în munte. Deasupra ei, pe o stîncă înaltă, se ridicau în umbra coastelor de piatră zidurile unei cetăți. Mai curînd decît și cel mai încercat alpinist s-ar aștepta, neînfricații exploratori intrau prin poarta dărăpănată.

Soarele era cam la o suliță deasupra piscurilor din apus și ora febrilă care urma pînă la căderea nopții trebuia folosită din plin. Cercetările începură metodic, chiar cu dărîmătura de la intrare și continuară de-a lungul zidurilor, prin despărțiturile în-

guste ca niște celule, prin hrube dosnice, pe creneluri spre care urcau niște trepte abrupte. Fură ciocăniți pereții, răvășite ierburile abundente și mușchii suspendați peste tot, scotocite cuiburile unor păsări de noapte, — se vede, stăpînii actuali ai fortăreței.

Abia cînd se înnopta ajunseră sub bolțile unui turn, dărîmat și el pe jumătate. Nu numai aspectul său sumbru era ceea ce putea să dea fiori oricui: într-un colț, o vatră cu cenușă și resturi de lemne arse mărturisea că acolo mai fusese cîndva loc de popas. Cutii de conserve zăceau împrăștiate în jur, amestecate cu cartușe de vînătoare folosite.

— Armă mică, observă Jerry, calibrul 16.

Un somn adînc îi cuprinse pe amîndoi. Brațul de ierburi uscate întins de cineva lîngă vatra focului era un culcuș odihnitor, deși visele oferite de el nu prea sînt de invidiat.

5

— Ai auzit ? îl scutură Tino pe Jerry.

Dar nici acesta nu dormea.

— Taci și dormi, îi răspunse. Ți s-a părut.

Un urlet jalnic se strecură din nou prin noapte.

— O fi vreo fiară rănită, zise Tino.

— N-avem de ce ne teme, şopti Jerry. E foarte departe. Şi apoi, i-ar fi frică să intre aici. Bine că ai aprins focul, pentru că flăcările alungă orice sălbăticiune.

— Nu tu l-ai aprins? Chibriturile sînt doar la tine.

— Nu. Tocmai vream să nu atragem atenţia. N-am făcut focul.

— Cine atunci?

Cine atunci? Întrebarea aceasta era suficientă ca să alunge somnul. Noroc că deasupra văzduhul începea să se limpezească. Prin găurile turnului se ghicea că în curînd o să se facă ziuă.

Într-una din spărturile zidului, profilat pe cerul albicios, şedea însă cineva. Şedea pe zid, cu picioarele atîrnate în nişte încălţăminte mari, cu arma între genunchi. De deasupra unei bărbi încîlcite o privire care mai mult se ghicea, care se simţea hipnotică prin întuneric, îi ţintuia pe cei doi.

Săriră deodată în picioare.

În spărtura turnului nu era însă nimeni.

Era cît pe aci să izbucnească în rîs. Erau convinşi că li se păruse. Noaptea, zidurile misterioase, som-

nul agitat puteau provoca închipuirile cele mai stranii.

Dar jos, sub locul unde li se păruse că ar fi stat *cineva*, observară mucuri de ţigări groase răsucite în hîrtie de ziar, din care cîteva încă fumegau.

Urletul sinistru se auzi din nou, stins, înăbuşit. Îşi dădură seama că nu venea de departe, ci de jos, de sub temelia ruinelor.

Bătură în dalele de piatră ale padimentului şi acestea sunară a gol. Urletul încetă, ca să se reverse apoi şi mai amarnic.

6

Zilele următoare se ţinură la o oarecare distanţă de sumbra fortăreaţă. Se instalau cînd în dosul unui colţ de stîncă, făcîndu-se una cu piatra spre a nu fi văzuţi, cînd într-un pîlc de arbori de undé supravegheau zidurile şi împrejurimile. Îşi dădeau seama de riscurile unei prea mari apropieri şi preferau deocamdată să dea de rostul misteriosului singuratic observînd orice mişcare ce ar fi permis o cît de vagă

presupunere. De fapt, nu observau nimic pentru că nimeni nu tulbura pacea neliniștitoare a ținutului. Uneori, ziua pe la amiază, se strecurau pînă la cetate și, în ciuda faptului că nimeni nu fusese văzut venind sau plecînd, de fiecare dată constatau urme ale trecerii omului cu încălțăminte mari și barbă fioroasă. Fiecare element nou era notat în jurnalul redactat de Tino. După mai multe astfel de descinderi, reușiră să cunoască destul de bine întreaga zidărie și chiar să facă un plan al ei pe una din paginile jurnalului. Tino, care obținuse o mențiune la un concurs de desen organizat în clasa lui (locul 12 din 27 de elevi), execută și schițe ale cîtorva colțuri mai deosebite din cetate. Fură desenate, astfel, *Turnul de veghe* de la intrare (numele erau date de ei), un perete al *Sălii cavalerilor*, o parte din *Sala tronului*, colțul din *Camera tezaurului* în care se găsea vatra focului și culcușul. Spărtura din zid în care văzuseră bărbosul în prima dimineață fu reprodusă piatră cu piatră.

Într-una din zile, pe cînd cerceta *Celula supliciilor*, cîteva lespezi i se surpară sub picioare și Jerry alunecă într-un beci lugubru. Spaima căderii fu întrecută de o alta, atunci cînd, în slaba lumină strecurată prin spărtură, descoperi pe jos oase de animale și pene, resturi din hrana ciinelui pe care-l

auziseră urlînd. Acesta însă nu se arătă, fie că era plecat, fie că nu exista, cum prea sigură nu era nici existența stăpînului său.

7

Tino stătea întins la soare, cu ochii abia întredeschiși și mîinile sub cap, iar Jerry se afla la pîndă între crengile unui copac foarte înalt, de unde scruta împrejurimile.

— Acum ceasul din turnul bisericii gotice bate de două ori, spuse Jerry. A trecut o jumătate de oră. Ai putea să-mi iei locul.

— De acolo se vede pînă la ceasul din turn? întrebă Tino.

— Nu se vede, Tino, dar fii sigur că ceasul acela bate și fără să-l văd eu.

— Poate a bătut mai demult sau va bate ceva mai tîrziu.

— Astea sînt simple presupuneri. Bătăile lui se petrec la intervale foarte regulate, chiar dacă nu-l văd... Nu văd, continuă Jerry după un moment de tăcere, decît stînci, stînci, stînci sterpe pînă la mar-

ginea pămîntului. Chiar pe tine te văd atît de mic încît dintr-o clipă în alta ai putea să dispari. Cînd vei pieri și tu nu voi mai vedea într-adevăr nimic. Chiar capătul acestei nefericite aventuri e atît de departe, cel puțin de aici, de sus, încît nu-l mai zăresc nici pe el de loc.

— Vino, Jerry. Nu există nici un turn gotic și nici un ceas și, din privința asta, ai putea rămîne acolo pînă la iarnă. Cobori, însă, să vedem cum stăm cu proviziile. E un element de care trebuie să ținem seama în planificarea zilelor următoare.

— Ne mai ajung pentru cel mult două zile, spuse Jerry sărind de pe ultima cracă la un pas de prietenul său.

— Va trebui să folosim ultimele rezerve pentru coborîre. Ne ducem la Subcetate și ne încărcăm din nou cu ce mai găsim prin bagaje.

— La Subcetate mă voi duce singur. Tu rămîi aici și mă aștepți. În patru zile voi fi înapoi.

— Ți-e teamă că o să fug, înțelese Tino. Nu pot nega că Subcetate e locul cel mai visat de către mine de pe suprafața pămîntului și nici nu garantez că, dacă-mi va fi dat să mai ajung cîndva acolo, îmi voi mai zdreli vreodată picioarele de pietrele astea.

— Îmi pare bine că mă aprobi, Tino. Vezi că n-am încotro și trebuie să te las aici. Să chibzuim

bine planul acțiunii pe mîine. Poimîine împărțim merindea : două părți ție și una mie. Eu n-am nevoie decît să ajung la gară. Scoate caietul și scrie.

Puțin triști și flămînzi, discutară amănunțit fiecare punct ce-l aveau de executat a doua zi și Tino trecu totul în caiet.

După care, așezară caietul pe o piatră și se întinseră amîndoi pe spate, cu mîinile sub cap și priviră cerul. Tăcură așa mult timp și urmăriră absenți cercurile ce le descria un vultur pleșuv foarte sus, deasupra lor.

Pînă cînd, ca transmisă prin piatră, simțiră mai mult decît auziră o slabă mișcare undeva, destul de aproape. Se ridicară pe jumătate și priviră nedumeriți în jur.

Caietul lipsea !

De la mica platformă acoperită cu mușchi pe care se odihneau, se căsca o pantă aproape verticală. Mai jos, la vreo douăzeci de pași începea un tufiș des, puțin mai înalt decît statura omului. Acolo se distingeau perfect găurile a două țevi țintite în sus. Ascunsă de frunziș, o armă de vînătoare stătea îndreptată spre ei. Nici nu apucară să se lungească jos, că una din țevi, stîngă, se descărcă, prăbușind ecourile detunăturii prin toate văgăunile muntelui. O clipă mai tîrziu, vulturul pleșuv le cădea la pi-

cioare. Avea într-adevăr gîtul golaș și aripile răsfirate.

— Acesta își închipuie că e prețul caietului. Nici nu bănuiește el ce scump va plăti, șopti unul, nu se știe care, din cei doi în timp ce se făceau nevăzuți.

8

Dispariția prețiosului document, într-un mod atît de neprevăzut, modifică dintr-o dată mersul expediției. Caietul, chiar dacă pe alocuri o făcea cifrat, conținea planul ce trebuia urmat pentru descoperirea comorii și căderea lui în mîini străine trebuia privită cu toată gravitatea. Nu se mai putea pune în nici un caz problema coborîrii pentru aprovizionare (ceea ce pe Tino, amenințat să rămînă singur, îl bucura peste măsură), ci se impunea, oricît de fioroasă ar fi fost foamea ce amenința, să se treacă hotărît la acțiune. Gestul de o îndrăzneală fără pereche al omului cu arma, departe de a-i intimida pe cei doi amici, dovedea nu numai că tezaurul se află undeva pe aproape, ci și că, în afară de ei, încă un individ, dacă nu un grup bine organizat și înarmat

pînă-n dinți, urmărește același obiectiv. Lupta dintre ei și ceilalți se prevedea foarte apropiată și crîncenă.

Dar tocmai cînd lucrurile primiseră o încordare extremă, interveni un fericit capitol de destindere. Capitolul era cu atît mai binevenit, cu cît amenințările de toate nuanțele, de la negru profund la negru-violet, planau mai apropiate. Lăsînd la o parte perspectiva rămînerii fără o fărîmă de hrană în amfiteatrul neospitalier al muntelui, fiarele odioase ce se puteau năpusti din clipă în clipă și vremea nesigură căreia nu-i lipsea mult să se manifeste sub formă de ploi torențiale sau grindină, — necunoscutul vînător de vulturi se vede că le dădea tîrcoale strînse, fără să-i slăbească o clipă. Și apoi ce era cu sumbra cetate, cu urletele bezmetice ce se dezlănțuiau din subteranele ei ? Cu tot curajul, de lipsa căruia nu-i putem suspecta pe bravii băieți, aceste împrejurări erau menite să dea grave neliniști oricui. Cu atît mai binevenit, deci, apărea momentul de destindere.

În acea zi, cînd ceasornicul din turnul bisericii bătea ora zece și un sfert, oră rămasă pentru totdeauna necunoscută eroilor noștri, unul din ei (Jerry din camaraderie susținea că Tino, acesta din același considerent că Jerry) a auzit o talangă.

Sunetul discret și melodios al unui clopot de oi.

Ecourile muntelui sînt adînci și înșelătoare. Au trebuit să treacă valea prăpăstioasă a Geleșului, să înconjoare cascada aceluiași rîu, să ocolească tăurile Valea Rea, pentru ca sub Custura Bucurei, pe un plai alpin, în perpendiculara amiezei să descopere turma ce chema prin clopotele ei înăbușite în iarbă.

Trecură pe lîngă doi ciini uriași. Încremeniți, ca de piatră, paznicii lățoși îi examinară cu ochii lor inteligenți, nemișcînd decît ușor din urechile clăpăuge. „Aici oile sînt blînde, cîinii la fel, ca și ciobanul, observă Tino, căruia peisajul montan îi provoca tot mai mult o înclinație spre filozofie. Și lupii vor fi fiind în acest masiv la fel ?"

Ajunși în mijlocul marelui grup ovin, el scoase busola și așezînd-o în palmă căută poziția orizontală.

Înainte de a se dumiri asupra cardinalelor, un berbece înfricoșător ce păștea alături se apropie și mirosi ciudatul instrument. Coarnele lui zvîcneau bătăioase în lături, dar nu acesta fu amănuntul ce dădu cei mai groaznici fiori. Acul aparatului începu să se învîrtească subit sub botul animalului și nu se opri decît atunci cînd intrusul se retrase și se apucă din nou de păscut.

— Posibil să aibă în fiecare nară cîte un mărgăritar, zise Jerry.

— Posibil să aibă. Ai greșit doar calitatea obiectului prețios, îl corectă Tino.

— Mă rog, un diamant.

— Nici. Nu poate fi piatră, Metal. Aur, argint, ceva ce influenţează magnetul. (Fizica, de altfel, n-a fost slăbiciunea mea cea mai mare şi constat că nici a ta.) Dar de avut are ceva şi s-ar putea ca întreaga turmă să ducă în bot o comoară inestimabilă. S-ar părea că am ajuns la ţinta călătoriei noastre.

— De altfel, ciobanul are şi un aer destul de misterios, spuse Jerry privind spre stăpînul turmei, un vlăjgan blond, de vreo treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat în costum tradiţional.

— Noi sîntem Tino şi Jerry, se prezentară apropiindu-se de ciobanul ce-i privea mirat. (Mirat sau bănuitor?) Tu cum te numeşti?

— Nabucodonosor, răspunse acesta. Nabucodonosor, în acte. În sat, însă, fiecare îmi greşea numele. Cei vreo şapte sute de copii de seama mea îmi spuneau fiecare în felul său, aşa că numele meu cunoştea cam tot atîtea variante. Unele se terminau în *cositor*, dar cele mai multe în *cosor*. Nu ştiu dacă asta venea de la numele meu atît de lung sau de la cosorul pe care într-adevăr îl port în chimir.

Şi Nabucodonosor scoase din curea un cuţit cu lama curbă, probabil foarte bine ascuţit. Interlocutorii nu ştiură pentru moment dacă gestul ţine de

explicație sau constituie o amenințare. Preferară să nu clintească discuția din făgașul ei pașnic.

— Nu-i nimic, noi o să-ți spunem Nabú. Într-o aventură numele trebuie să fie scurte. De asta ne numim și noi Jerry și Tino, altfel avem niște titluri aproape la fel de lungi ca al tău. Dar unde ți-i satul cu cei șapte sute de copii ?

— Satul ? La mama dracului, precizează Nabú. M-am născut acolo, și arătă într-o zare (N.N.V. o localiză Tino), unde se vedea într-adevăr ceva vînăt, un munte sau un nor. Am copilărit pe acolo și prin alți munți nu mai puțin afurisiți decît ăsta. Nu știu ce l-o fi apucat pe baciu să-mi pună numele ăsta. De altfel n-are nici o importanță. Nu mă strigă nimeni nicicum. N-am văzut copil în viața mea.

— Nu-i nimic, îl consolă Tino, ne vezi pe noi. Va să zică ai un nume corect pentru că n-are cine să ți-l stîlcească. Asta e important. Ascultă, Nabú. Despre voi în general se știe că sînteți taciturni care vă exprimați bucuria și jalea mai mult cu ajutorul fluierului decît prin cuvinte. Tu n-ai fluier ? Am vrea să auzim cum îți cînți tu jalea cu un instrument atît de primitiv.

— N-am, zise Nabú. Are baciu, dar și el cîntă rar.

— Baciu unde-i ? întrebă Jerry.

— La stînă.

— Bine, la noapte vom dormi la voi.

— Constatăm, spre uimirea noastră, zise Tino, că tu eşti destul de vorbăreţ.

— Aşa sîntem noi.

— De vreo comoară n-ai auzit că ar fi pe aici ? se apropie Jerry de subiect.

— Am auzit, cum să nu !

— Unde ? sări Tino.

Dar fie că ciobanul Nabú luase observaţia lor referitoare la vorbărie drept o ofensă, fie că nu ştia sau nu voia să spună mai multe, nu mai scoaseră de la el decît următoarea remarcă cu totul vagă :

— Păi în toate locurile se zice că este cîte o comoară. Pînă acuma n-a văzut nimeni nimic.

9

Arhitectonic, stîna lui Nabú şi a baciului nu se deosebea mult de aceea în care băieţii poposiseră cu multe nopţi în urmă, la sosirea lor în munţi. Acelaşi material de construcţie, aceeaşi concepţie edilitară. Deosebirea consta doar în faptul că reşedinţa celor doi ciobani era căptuşită pînă în cele mai ascunse cotloane de obiecte : securi de diferite mărimi,

căldări, burdufuri din piele de capră pline de făină, fluiere vîrîte sub coarnele acoperișului de șindrilă ca spre a-l susține. Dacă făceai abstracție de pușca de vînătoare atîrnată la intrare, adăpostul avea un aer chiar liniștitor, mai ales după o cină îmbelșugată compusă din produse lactate și mămăligă. Unui turist obișnuit nici arma n-ar fi trebuit să-i trezească nici un fel de bănuieli ; tinerii exploratori făcuseră însă cunoștință cu una asemănătoare în condiții prea neobișnuite ca privirea să nu le întîrzie, cu destulă precauție, asupra ei.

O și priveau în răstimpuri, cum stăteau într-unul din paturile stînii, îngropați sub cerga groasă de lînă pînă sub bărbie.

Nabú se trîntise îmbrăcat în celălalt pat și se pare că adormise. Baciu stătea lîngă focul aproape stins și se gîndea, pentru că bătrînii nu prea au somn. Baciul acesta era așa de bătrîn și de slab, că firesc îți puneai întrebarea dacă nu-i sosise de mult ceasul și dacă nu cumva ceasul îl căuta prin toate așezările urbane și rurale și numai izolarea lui într-un loc atît de inaccesibil îl ferea de răsufletul rece al morții.

Un cîine, unul din uriașii cunoscuți de copii, intră cu gura căscată pe ușa deschisă și începu să miroasă curios vasele din jurul focului. Baciu se ri-

dică, îl apucă de peste mijloc la subsuoară şi dintr-o smucitură îl aruncă departe în întuneric. Prin demonstraţia asta de forţă se pare că bătrînul dovedea, în graiul lui, că nu-i sosise încă ceasul.

Se aşeză apoi cu aceeaşi linişte pe vechiul loc lîngă focul gata să se stingă.

— E tîrziu ? întrebă abia auzit Tino care se găsea culcat la perete.

— Indiscutabil, spuse baciu. Adică pentru unii e tîrziu, pentru alţii devreme. Dormiţi !

Copiii nu puteau însă dormi. Se gîndeau amîndoi la dispariţia caietului. Cînd mai mulţi se gîndesc la acelaşi lucru, se produce o încordare nervoasă, un fel de cîmp magnetic care nu te lasă să dormi. Puşca intra încet, pîlpîitor, în întuneric, sub ultimele tresăriri ale jarului. Nu vor avea norocul să apară stăpînul ei, să-i sară amîndoi în spinare ! ? Poate au dat, în sfîrşit, de el, şi încă neînarmat !

Deodată ca un freamăt trecu printre oile ce dormeau aproape, după peretele de lemn al adăpostului. Clopotele sunară stins, în somn.

— Vezi că vine ! zise baciu încet, ca să nu trezească băieţii.

Ei însă nu dormeau. Văzură cum Nabú sare din pat şi clătinîndu-se se îndreptă spre uşă.

— A auzit de multe ori parola asta, șopti Jerry în urechea lui Tino, dacă se trezește așa de ușor la enunțul ei.

— N-ai observat ce calibru are arma ? întrebă la fel de încet Tino.

— 16, răspunse Jerry.

— Scoate proviziile ! auziră o voce străină. De două zile nu mai am ce să mănînc.

— Nu mai am ce să-ți dau. Caută-ți singur ! De la mine să nu mai aștepți nimic, recunoscură vocea lui Nabú.

— Trebuie să-mi dai, insistă străinul.

— Nu mai am sare, oile nu mai rod un fir de iarbă și n-am de unde să le dau sare.

— Na ! pe asta poți cumpăra un munte de sare.

Focul se învioră dintr-o dată și în zarea lui distinseră figura noului venit. Nu, nu era omul cu încălțăminte mari. În fața lui Nabú stătea, cerșind și amenințător, un individ mărunt, cam strîmb și chel. Îi întinse ciobanului un vas strălucitor. Nabú îl luă și-l azvîrli spre fundul încăperii. Vasul se rostogoli pînă lîngă piciorul patului unde stăteau culcați, atenți pînă la epuizare, exploratorii.

— Ia cașul ăsta, zise Nabú, și să nu mă mai cauți.

Chelul dispăru. Nabú se întinse în patul său și se pare că adormi imediat. Baciu se culcase și el.

Întunericul cuprinsese încăperea.

Jerry întinse mîna pînă dete de vasul lucios. Îl ridică mirîndu-se cît poate fi de greu. Îl pipăi și, sub pătură, îl ciocăni ușor. I-l trecu apoi lui Tino.

— Argint ! spuse Jerry mai încet decît în șoaptă, așezînd cupa jos.

Se treziră tîrziu, cînd soarele era sus și străpungea acoperișul vechi cu raze puternice. Bătrînul baci trebăluia în jurul focului, deasupra unor doniţe, vărsînd laptele din una în alta. Nabú, oile și cîinii lipseau. Lipsea și vasul strălucitor aruncat lîngă piciorul patului.

Toată scena de aseară fusese o închipuire ? Trăiseră amîndoi în somn același vis ?

10

Bătrînul baci își pîrlea mustăţile tot aplecîndu-se cu vasele peste foc, tușea amarnic și lăcrima din cauza fumului. Dacă n-ai fi văzut laptele alb perindîndu-se din doniţe în căldări și de acolo în strecurători, l-ai fi putut ușor confunda cu un vechi alchimist încurcînd secretele materiei. Toată frumusețea

era că nu se mulțumea cu fumul produs cu îmbelșugare de tăciuni, ci pufăia fără întrerupere dintr-o pipă.

— Mîine veți pleca împreună cu Nabú la tîrg, își dezlegă el în cele din urmă limba.

Copiii stăteau în picioare, unul de-o parte a focului, celălalt de alta, și-i urmăreau orice mișcare. Truda lui era cam suspectă, prea zăbovea mult lîngă foc și trebuia ținut din scurt sub observație, dacă nu cumva în movila enormă de jar topește niscai obiecte de argint. În afară de orice discuție, uscatul vrăjitor e în cîrdășie cu Nabú (nu el l-a trezit pe vlăjgan aseară ? Stătea la pîndă, afurisitul, nu meditațiile asupra nemuririi îl ținuseră treaz), cu chelul schilod și, poate, cu vînătorul de vulturi. „Ți-ai găsit nașii, bătrîne, jocul tău murdar se apropie de sfîrșit !"

— Ce să facem la tîrg ? întrebă Tino cu vocea cea mai inocentă din lume.

(„Dacă ne va răspunde că mergem după *sare*, gîndiră amîndoi, tărășenia de aseară se dovedește a fi adevărată. Înseamnă că vasul de argint nu l-am pipăit în vis !").

— Cumpărați un măgar, explică bătrînul. Marița ne-a murit și la toamnă cînd coborîm în pustă avem nevoie de măgar.

(„Argou curat, își explicară cei doi în gînd. Vom depista noi la timp ce răspunde aici la numele de *măgar*").

— Bine, ne ducem. În afară de măgar nu mai avem nimic de cumpărat ? continuă Tino interogatoriul. Jerry stătea acum rezemat de un lemn cu multe crăcane numit *prepeleac* și, cu un zîmbet de așteptare, printre genele apropiate de încordare privea țintă pe bătrîn. Așa se spune că își privesc marii maeștri de șah adversarii cînd i-au pus în dificultate. Cum era destul de lung, ajungea pînă la un ceaun atîrnat într-o crăcană cu gura în jos, gata să-i intre pe cap asemenea unei căști de război.

— Dacă vrei lista întreagă, noteaz-o : un ciubăr, făină de porumb, cheag, cartușe, tutun, două căldări, o pilă.

— Sare nu ?

— Și sare, de asta am uitat.

(„Ah, cum știi, bătrîne, să uiți exact ce trebuie").

— Mai adaugă : gumă de mestecat !

— Asta la ce-o folosiți ?

— Să vă hrănim pe voi.

— Clar. Și pe ce cumpărăm toate astea ?

— Pe caș. Vindeți cașul și le cumpărați.

— Să cărăm cașul pînă la tîrg ? Nu-i mai simplu să-l valorificăm aici ? Noaptea...

Bătrînul se prefăcu a nu pricepe :

— Nu, mai simplu e să-l vindeți la tîrg.

— Ascultă, baciule, interveni Jerry, încercînd să se stăpînească, dar făcînd prepeleacul să vibreze, să

nu mai stricăm cuvintele de pomană. Unde-i cupa de argint ?

Ciobanul se ridică brusc şi se apropie de Jerry încet, străpungîndu-l cu privirea. Cînd fură atît de aproape că era gata să-l mîngîie pe obraz cu mustăţile, îi şuieră printre dinţi :

— Să nu mai puneţi niciodată întrebarea asta ! Mai ales lui Nabú să nu i-o puneţi niciodată ! Şi, în general, noaptea e mult mai recomandabil să dormiţi...

11

Hotărîră ca pînă seara să mai dea o raită la vale spre fortăreaţă. Nu puteau pleca la tîrg, să lipsească, deci, mai multe zile, fără să vadă ce se mai întîmplă printre bătrînele dărîmături.

După indicaţiile baciului, apucară pe un alt traseu. Ocoliră vîrful Lolaia şi pe sub Piciorul Vaiereasca intrară în pîrîul Şteviei, urmînd firul acestuia. Înainte, departe, avea vîrful Chiciura, pierdut în ceţuri.

— Mă conving tot mai mult, spuse Tino, după o bună bucată de mers, că tezaurul nostru e de origină ostrogotă.

— Ce te face să crezi ? Să fim bine înțeleși : ești liber să te convingi de tot ce dorești, dar dovezile care te duc spre o concluzie mă interesează și pe mine. Spune repede dovezile.

— De fapt concluzia asta o realizez în urma unui mare efort de gîndire, deși datoria era cam a ta, admițînd că nu ți-ar lipsi puterea de concentrare necesară.

— Aștept rezultatul efortului tău. Văd că sufli din ce în ce mai greu după el.

— Tu ca un fel de indigen, și care mi-ai băgat în cap chestia cu comoara, trebuie să știi că undeva, la poalele munților, există un sat numit Ostrov.

— Știam. Am acolo un văr.

— De știut știai, mai greu era să stabilești legătura între acest toponim și urmele hoardei ostrogoților.

— Ce are, mă Tino, una cu alta ? Tu în loc să te trudești să descoperi locul comorii, îți bați capul numai cu teorii inutile cărora în neo-latina vulgară li se spune prostii. De cînd ai rămas fără caiet te-ai dezorganizat cu totul. Mîine îți cumpăr unul. Mai încarcă lista baciului cu un caiet, în care cu caligrafia

ta hieroglifică vei nota planul punct cu punct. Și te previn că-l vei respecta în modul cel mai riguros.

În soarele blînd, ușor resemnat, cetățuia dormea toropită. Sau se prefăcea că doarme. O cercetară cu privirea, opriți în dosul unui colț de stîncă, la vreo sută de pași de ziduri.

Abia acum observară că parcă li se făcuse dor de ea. Se apropiară încet, să n-o sperie, să vadă dacă și ea îi așteaptă.

Îi aștepta. Pe zid, în dreapta intrării, o săgeată desenată cu cretă arăta cu vîrful un anume punct. Prelungiră direcția și, în curtea interioară, pe o piatră, care pînă atunci *nu fusese acolo*, dădură peste o fibulă mare de aur.

În rest, totul era neschimbat. Doar în *Camera tezaurului* fuseseră aduse ierburi proaspete și așternute îmbietor. Focul era aprins și scotea o dîră subțire de fum albastru.

— Propun să dormim aici, zise Tino, și se miră și el cînd își auzi vocea schimbată, ca a unui străin. Îl lăsăm pe Nabú să cumpere doniţele, cheagul și toate celelalte.

— De acord, dar nu înainte de a studia acest document, răspunse Jerry apucînd caietul cu copertele albastre ce-și ivea un colț de sub poalele așternutului.

12

— Puteam rămîne să dormim în cetate. Dă-l dracului de tîrg ! Important e pentru noi nu comerțul, ci victoria expediției. Mă adie o presimțire că sîntem mai aproape decît oricînd de descoperirea comorii. Bineînțeles și de dezlegarea tuturor enigmelor ce ne dau tîrcoale.

— Nu e sigur că am fi fost la adăpost în *Camera tezaurului*.

— Dar e foarte clar că am fost așteptați. Săgeata de pe zid... Fibula... Și, la urma urmei, caietul... Toate au fost pregătite pentru noi. Nu poți susține că un obiect de aur se pierde chiar așa de ușor. A fost lăsat intenționat.

— Asta e prea evident, nu încape nici o îndoială. S-ar putea, totuși, să ni se fi furnizat obiectul în vederea tîrgului de mîine. Deocamdată nu știm ce am avea de cumpărat în schimbul agrafei. Bănuiesc că mîine ni s-ar da indicații în acest sens.

— Deci, povestea cu tîrgul ar intra în planurile *cuiva*? Nabú ar avea aici un amestec? Numai el, sau acea relicvă căruia i se spune Baciu ar fi putut informa pe *ceilalți* că mîine coborîm la oraș.

— Da, pînă aici e oarecum clar. Mai încurcată e problema caietului. Acesta n-are nici o legătură cu

cumpărarea măgarului, şi totuşi ne-a fost plasat cu intenţia lămurită de a-l găsi. Vînătorul care ni l-a şparlit într-un mod atît de abil nu s-a lipsit de el din neglijenţă.

— Tocmai de aceea, consultarea caietului era primul lucru ce se cerea făcut. Abia după aceea sîntem în măsură să luăm o hotărîre.

— Cu consultarea sînt de acord, dar într-un loc care să ne prezinte o minimă siguranţă. Înţelege că în cetate putem fi surprinşi în orice clipă. Cu ce te-ai fi apărat, cu fibula ?

— De data asta avem de-a face cu un binevoitor, cum să-ţi vîr mai uşor această idee în cap ? Ce naiba, un adversar nu se osteneşte să ne zugrăvească indicatoare, nici să ne aştearnă pătucul pentru somn ! Vînătorul, dacă avea de gînd, ne putea uşor curăţa în prima noapte.

— Nu acord încredere nimănui pînă nu dovedeşte cu acte în regulă că o merită. Fie el vînătorul, fie chelul, fie Nabú sau bunicu-său sau ce i-o fi bătrînul farsor prevăzut cu pipă. Singur caietul ne poate dumiri în acest punct complicat chiar pentru inteligenţa mea. Stai jos, inspiră adînc şi deschide-l.

Acestea erau replicile formulate cu repezi întreruperi în timp ce temerarii exploratori escaladau în viteză panta de deasupra cetăţii. Tocmai ajunseseră pe pieptul de stîncă unde se găseau cînd vulturul

binevoise să li se prosterneze mort la picioare. Abia atunci se deciseră să se așeze înfrigurați, cu frunțile aplecate asupra caietului. Reîntîlnirea cu jurnalul răpit le provoca o emoție mai mare decît aceea a găsirii fibulei, mai mare chiar decît a descoperirii comorii înseși.

Caietul se prezenta într-o stare jalnică, semn că fusese purtat mult, răsfoit și studiat cu atenție. Ah, cum nu putea el denunța degetele noduroase care-l chinuiseră sălbatic! Reținuse destule amprente, dar sub Custura Bucurei mai ușor prinzi un rîs viu o cerboaică și șaptesprezece lupi, decît o mînă fioroasă care lasă o atît de neînsemnată urmă.

Nu se operaseră decît puține schimbări, acelea însă de o importanță capitală. O filă fusese ruptă. Peste cîteva puncte din planul pe zilele următoare se trăsese cu stiloul (cerneala foarte diluată, evident înmulțită cu apă, peniță tocită și îndoită la vîrf care zgîria hîrtia). Același instrument venise cu cîteva adăugiri la planul cetății desenat de Tino. Cîteva săgeți conduceau de la poartă, prin curtea interioară, pînă în *Camera tezaurului*, unde, în colțul transformat în dormitor se alinta o cruciuliță. „Loc de popas", interpretară băieții. Săgețile treceau apoi în *Celula supliciilor*, de unde coborau în beci. În spațiul ce indica subsolul plin de oase și pene îi aștepta un singur cuvînt : FINAL.

— Acesta e locul comorii ! se entuziasmă Tino. Finalul căutărilor noastre.

— Sau masa unde ar urma să servim de ospăţ nelegiuiţilor, spuse Jerry cu amărăciune. Pene n-avem, ce-i drept, dar oase posedăm cîteva.

— Uite cine mă suspecta c-aş fi gata de fugă ! În fară de cele mai cutremurătoare perspective, ochii tăi nu întrevăd chiar nimic ? La ce dracu mai batem atunci coclaurile astea ?

— N-aş crede în existenţa unui individ, oricare ar fi el, cît de chel, de bălan sau de bătrîn, care cunoscînd locul comorii să stea cuminte în umbră şi să nu-şi găsească o îndeletnicire mai distractivă decît să ne deseneze traseul ! Mă mir, ca să ne scutească de orice efort, de ce nu o dezgroapă singur şi să ne-o aducă plocon într-o pereche de desagi !

— Ce te înfurii, Jerry ? E mai limpede ca lumina zilei că nici unul din şarlatanii pe care soarta ni i-a repartizat să ne amărască zilele în stîncăria asta nu va ridica un deget în folosul nostru. Atîta doar, că *săgeţile n-au fost trasate de ei !*

— Aici îţi dau dreptate, m-ai convins că e opera unui urs. A ! exact !... Se vede cît de colo că toate amprentele acestea aparţin unui urs, binevoitor, dar cam neglijent.

— Rîde, Jerry, cît poftești! Ironia ta e prea de proastă calitate ca să mă atingă. În ce mă privește, intuiesc prezența unei alte persoane necunoscute, poate vreun nenorocit de explorator căzut în mîinile lor. E firesc ca prizonierul, simțindu-ne sosirea, să ne ajute la înfrîngerea bandei.

— Spui tu ceva, Tino. Mă bucur că regiunea mea are o influență salutară asupra mecanismelor gîndirii tale. Da, asta arată a ipoteză. Așa s-ar explica și strigătele disperate lansate de sub ziduri. În clipele acelea poate îl schingiuiau, sau urla singur după ajutor.

Abia atunci observară pe ultima copertă un scris colțuros, cu creion chimic: *„Ferește-te de omul spîn!"* Și o semnătură: *„Tatăl lui Harap Alb"*.

— Inscripția aparține altei mîini, constată Tino.

— Spiritul de observație e monopolul tău recunoscut, zise Jerry pe gînduri. Dar citatul încurcă ițele considerabil. Sper că n-o să mi-l prezinți și pe ăsta drept prizonier, iar caietul să mi-l transformi în carte de impresii a temniței de sub cetățuie.

— A dracului de încurcată treabă! se scărpină Tino în creștet. Tot ce se poate deduce e că un adversar, să zicem vînătorul, are tot interesul să ne țină departe de spîn, care, eventual, l-ar denunța. S-ar putea ca spînul să fie prizonierul. Cine știe, poate nici nu e chel, poate e scalpat.

— Nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne apucăm de negustorie. Singurul lucru sigur e că Nabú nu e străin de toată tărăşenia. Îl însoţim, deci, la tîrg unde foarte multe legături ciudate se vor da în vileag. Cruţă-ţi privirea pe mîine, băiete, că va avea de lucrú.

13

Porniră înainte de ivitul zorilor. Toată noaptea, Nabú şi bătrînul căraseră sarcini grele de caş, jos, la o casă a pădurarului. Acum, flăcăul cobora grăbit, în salturi, înaintea lor, de-a lungul unui pîrîiaş subţire, purtînd doar o traistă ce pentru mărimea ei părea destul de grea şi care la hîrtoapele mai dezechilibrate scotea un zăngănit uşor. Într-o mînă legăna un felinar, descoperind cu el la fiecare pas colţi fioroşi de stîncă, mereu alţii şi alţii, de alte forme, într-o succesiune de coşmar. Cei doi abia reuşeau să urmeze cercul zgîrcit de lumină. Nabú, cu toate drumurile repetate, nu părea obosit, osteneala se desluşea puţin doar în zarea felinarului,

cam slăbită și roasă pe la margini de tăișurile atîtor pietre.

— O să vină furtună, spuse pădurarul deschizîndu-le poarta. Calul e gata. L-am încărcat de cum v-am văzut în pisc. Puteți pleca.

— Dă-ne o țuică ! zise Nabú.

Intrară în casă și se așezară pe scaunele noi, mirosind încă a lemn care fusese viu. Pădurarul le luă felinarul și trecu în încăperea cealaltă. Întunericul rămase atît de dens, încît fiecare încercă să simtă prin el prezența celorlalți. Sau poate că Nabú încerca să simtă mai mult decît atît.

— Ai pe cineva dincolo ? îl întrebă el pe pădurar cînd acesta reveni cu sticla.

— Un străin. Cred că doarme, explică pădurarul.

— De unde știi că vine furtuna ?

— Mi-a spus *el*. A fost văzut solomonarul în iezerul Bistrei. Ciocni cu Nabú. Voi nu beți ?

— Nu, răspunse Tino.

— Sînteți în misiune ?

— Da, zise Jerry.

— L-a văzut *el* ? întrebă Nabú.

— Ar fi vrut el să-l vadă. De cînd așteaptă ! Dar i-a spus altcineva că l-a văzut. De aia zic că o să vină furtună cum nu s-a mai pomenit de cînd...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de bubuitul unei arme, sec, așa cum se aude de foarte aproape cînd n-are timp să se umezească de aer.

Pădurarul și Nabú săriră și dădură buzna în camera vecină.

— Ah, cum mi-a scăpat! se auzi o voce străină, atît de amară că felinarul de pe masă pîlpîi ușor. O singură dată am mai fost atît de aproape de el. Atunci, cum și așa eram cu degetul pe trăgaci, am descărcat pușca într-un biet vultur. N-aș fi vrut, dar nu m-am mai putut stăpîni. Erau acolo doi copii rătăciți.

— Ești sigur că l-ai văzut? întrebă pădurarul.

Cioburile geamului spart scrîșniră sub picioarele lor.

— El era, nemernicul. S-a apropiat de fereastră și a scăpărat un chibrit să se uite înăuntru. Atunci l-am recunoscut.

— Cred că voia să te întîlnească pe tine, Nabú, spuse careva, nu se știe care pentru că de aici vocile se învălmășiră, scăzură și se făcură șoapte și așa continuară să clocotească revărsîndu-se unele într-altele prin întuneric.

— Solomonarul a fost? întrebă Jerry cînd ieșiră și luară calul din șură.

— N-a fost nimeni, nu vă mai faceți năluci! încercă Nabú să-i liniștească.

— Nici în camera cealaltă nu era nimeni ?

— Ei, Jerry, Jerry, tu n-o sfîrşeşti bine, îţi spun eu. Uite, ăsta e bucureştean, nu ştiu dacă are cap mai bine ferecat decît al tău, dar măcar tace. Mai astîmpără-te şi tu dracului, că te dau la tîrg pe un hering sărat, dacă nu.

14

Merseră aşa prin noapte, Nabú înainte cu calul de căpăstru şi felinarul, ei căutînd să se ţină cît mai strîns de grup, de-a lungul văii care, greu de tot, începea să se lărgească. Nu-şi dădeau seama de asta (pentru că felinarul abia viza pietrele de sub copite) decît după ecoul ritmic al paşilor, desfăşurat ceva mai în voie. Tîrgul nu-i atrăgea în mod deosebit. Nu ţineau de loc să asiste la veşnica polemică dintre cumpărător şi vînzător, asupra preţului care la început gravitează în jurul unor sume distanţate, aparent de neîmpăcat, şi care, pînă în cele din urmă, spre sfîrşitul tîlciului, termină prin a se întîlni la media aritmetică. Aveau griji mai mari decît aceasta.

îi mîna, totuși, copleșitoare, convingerea că în cursul zilei următoare aveau să descopere niște date absolut necesare pentru dezlegarea enigmei. Vor reuși să ghicească secretul acestei călătorii, de loc întîmplătoare, a lui Nabú la oraș, și să afle ce se ascunde în dosul limbajului cifrat folosit la stînă. *Sare, măgar,* — nu încăpea nici o îndoială că în spatele acestor termeni se ascund niște cuvinte cu totul altfel înregistrate de dicționare. În cursul zilei care urma...

Și care, acum în toiul verii, se lăsa îngrozitor de mult așteptată. S-ar fi părut că prelungirea nefirească a nopții indică un fenomen cu totul neobișnuit, o dereglare a funcționării sistemului nostru solar, dacă o atare ipoteză n-ar fi fost infirmată de liniștea cu totul ciudată a lui Nabú.

La ce se va fi gîndind el în tot acest marș nocturn, că nu scotea un singur cuvînt, un îndemn către cal măcar ?

Sus, pe stîncile suspendate deasupra cîte unei trecători, prin cheile înguste, apăreau în răstimpuri un soi de licurici, totdeauna pereche, doi cîte doi alăturați, fixîndu-i cu lumina lor spectrală, alb-verzuie, o clipă, după care piereau. De fiecare dată, două cîte două luminițe puternice, care-ți dădeau fiori. Nabú

le privea, ridica spre ele felinarul, semnaliza cu ei și fantasticii licurici se stingeau în beznă.

Pe Tino și Jerry îi frămînta chinuitor un singur gînd. Nu cumva ei nu sînt decît niște observatori impasibili, buni de scris memorii de călătorie și nimic mai mult, neajungînd astfel niciodată să-și vadă visul împlinit ? N-ar fi trebuit mai bine să fure traista zăngănitoare adusă de Nabú pînă la pădurar ? Pentru că traista aceea *dispăruse*, nu se găsea în calabalîcul încărcat pe cal, deci nu era dusă, așa cum credeau ei, la oraș. În afară de orice discuție, se găsea acolo cel puțin o parte a comorii după care umblau ei și care se împrăștia și se negustorea sub ochii lor.

— Unde e traista ta, Nabú ? strigă Tino destul de tare ca să fie auzit peste tropotul calului. Își dete seama, însă, că în pădure e o tăcere adîncă prin care se aude orice șoaptă și că strigătul său răsuna înspăimîntat. Reluă imediat încet, abia auzit :

— Spune-ne, Nabú, unde e frumoasa ta traistă cu care ai coborît de la stînă și care cînta așa de îmbietor ?

— Uite-o și pe biata chioară ! exclamă acesta aproape bucuros în loc de orice răspuns.

Mai sus, pe o stîncă, apăruse un singur licurici.

— Tot mai trăiești, bătrînă căţea ! continuă Nabú. Nu te-am mai văzut de mult, poate de cîţiva ani. Am o oaie bătrînă ca şi tine care ar fi încîntată să scape de toate poverile. O să ţi-o trimit într-o zi să ai de-o cină. Să ştii că pentru tine am şi oblojit-o pînă acum. Îmi pare bine că n-ai murit, era păcat s-ajungă pe colţii unui hoţ tînăr care-şi poate cîştiga cinstit.

Făcu semn cu felinarul într-alt chip şi ochiul fosforescent nu se stinse, îi urmări neclintit pînă pierire după o cotitură.

Gestul lui Nabú nu-i miră pe însoţitorii săi. E şi firesc, judecară, ca Nabú să fie în înţelegere cu fiarele. Le părea numai cumplit de rău că nu-şi însuşiseră traista la timp. Noaptea curgea la nesfîrşit, alţi ochi aprinşi apărură, perechi, pe creste, şi ei se cutremurară la gîndul că merg tăcuţi printre fiare.

Intraseră de mult în pădure. Se cunoştea asta după pietrele drumului, mai domoale, şi după calul care scîncea uşor, aşa cum face cînd trece pe sub frunze. De sus, de unde trebuiau să fie bolţile pădurii, pătrundeau acum nişte dîre subţiri, piezişe şi luminoase. În ele licăreau încet, cum s-ar scălda, păianjeni suri zvîcnind de răcoare. Abia cînd înainte li se desfăşură orbitor primul sat, înţeleseră că soarele era de mult sus şi că noaptea prin care trecuseră fusese noaptea surdă şi veşnică a pădurii.

15

În satul mărunt, fără nume, Nabú lăsă calul, închirie o căruţă, mută în ea desagii şi porniră la trap, el în faţă, la hăţuri, ei în urmă, pe o sarcină de fîn, spre oraşul care, din moment ce ziua era atît de largă, trebuia să nu fie departe.

Traseră în tîrgul de vite, în mijlocul vacarmului scînteietor, aşezară braţul de fîn sub boturile cailor şi, după o privire rotitoare de recunoaştere, îşi începură lucrul.

Spre stupefacţia celor doi cutezători, *măgar* în limbajul de stînă însemna într-adevăr măgar, pentru că Nabú şi cumpără pe loc unul, supus şi înţelept, pe care ei din primul moment îl urîră. Ziua nu promitea nimic bun şi deznădejdea lor nu se putea asemăna cu a nimănui. Hotărîră ca Tino, necunoscut de nimeni în tot oraşul, să însoţească pe Nabú la celelalte cumpărături, reţinîndu-i fiecare mişcare, în timp ce Jerry, localnic renegat, putînd fi identificat de ultimul locuitor al urbei şi deferit familiei îngrijorate de soarta lui, era condamnat să stea în coşul căruţei, cu misiunea de a observa ce se petrece prin apropiere.

După vreo oră, Tino îşi găsi prietenul la post, înfăşurat ca un misionar arab în poclăzi şi desagi, cu

o pereche de mustăți fioroase, zugrăvite cu smoală de la butucul roții, sub nas.

— Așa te vreau, bătrîne pirat, zise el, mă încearcă amarnice remușcări că nu ți-am adus o lulea pe care vîrsta ta roasă de patimi o dorește cu ardoare.

— Complimentele le primesc peste o jumătate de oră, își încercă Jerry treptele joase ale vocii. Relatează-mi cît mai concis ce face păcătosul Nabú.

— Și-a cumpărat toată lista întocmită de bătrînul fachir. Poți vegeta liniștit, n-a scăpat nici un articol.

— Cred și eu, *în prezența ta*. Abia acum își poate desfășura mîrșăviile în voie. Cine dracu te-a pus să-l părăsești ?

— Ți-am spus că s-a aprovizionat cu de toate. Ce-ar fi trebuit să-i fac ? Hai, dă-mi o idee pînă nu-i prea tîrziu.

— Și sare a luat ?

— Și.

— Sare adevărată ? Ești sigur că nu era la mijloc o soluție otrăvitoare ?

— Am gustat-o, Jerry, și uite că trăiesc și-mi pierd cea mai frumoasă perioadă a vieții conversînd cu tine.

— Acum unde e ?

— Într-o sordidă grădină de vară. Soarbe bere caldă cu spumă.

— Şi tu-l laşi tocmai în clipa în care şi-a încheiat afacerile de *circumstanţă* şi cînd trece, nu mă îndoiesc de asta ca de sfîntul soare ce ne e martor, la combinaţiile lui murdare?

— Bine, mă, cap de elefant pensionar, ce era să fac, să mă aşez alături şi să comand un whisky. Cred că aşa-zisul oraş care-a împodobit omenirea cu tine nu posedă acest sort indispensabil oricărei povestiri poliţiste.

— Cu cine era? N-ai avut minima curiozitate pe care o poate poseda şi un şoarece domestic să vezi cu cine-şi ciocneşte halba?

— Cu un vînător, Jerry, ieşi-ţi din agitaţie. Sau aşa ceva. Un tip cam de vîrsta lui, poate trei-patru ani mai mult sau mai puţin, pantaloni kaki caracteristici, bluză indescriptibilă ca fazon şi culoare, jegoasă în orice caz, armă cu două ţevi.

— Vînătorul de vulturi, nenorocitule, fugi şi cîrpeşte-te la masa lor!

— Nu mi-a scăpat varianta. După asidui cercetări, s-a arătat, din păcate, fără barbă.

— Fugi, Tino! Mă mir că te mai văd în ochi. Barba, după tine, e un semn de întrebare cînd toate celelalte coincid? Inspiră-te şi tu de la mustăţile mele care mi-au crescut abia după plecarea voastră.

— Uite ce e, Jerry, am de lucru şi nu mă plictisi în momentele de inspiraţie. Termin şi mă duc, te

asigur că n-am venit să te păzesc. Știu că nu te ia nimeni. Dacă nu-ți confecționai mustăți, poate te confunda cineva cu acest nesuferit urecheat. Așa, orice speranțe s-au năruit pe veșnicie. Dar zău, am de lucru.

Tino se instală comod în căruță și scoase cinci ilustrate. Vederile înfățișau perspective banale din oraș. Una singură purta această insinuantă explicație : *„MASIVUL RETEZAT — Valea Galeșului."* Începu să redacteze. Textele, cît se poate mai telegrafice, arătau cam astfel :

„Astăzi a fost o zi minunată. Am fost la ștrand și ne-am bălăcit toată ziua. Am constatat că sînt cel mai bun înotător din acest fermecător orășel".

„Dragă mamă, azi a plouat „cu găleata", cum se spune aici. Am stat toată ziua în casă și am făcut lectură particulară. Colegul meu are o bibliotecă destul de frumoasă, cu opere pe care le vom studia anul viitor".

„Azi, fiind duminică, am fost la meci. O întîlnire amicală între două echipe din campionatul județean. Cei cu care am ținut noi (am strigat pînă am răgușit) au cîștigat cu 12 : 0".

Și așa mai departe.

— Și cu asta crezi că i-ai liniștit pe nenorociții tăi părinți, formulă Jerry concluzia la sfîrșitul lecturii. Poștașul o să le ducă pe toate deodată și maică-ta

le va citi la intervale de cîteva zile, ca să-şi dozeze emoţiile !... De altfel, inventivitatea ta, Tino, a fost cea care m-a uimit întotdeauna şi văd că nu şi-a pierdut din intensitate nici pînă-n zilele noastre.

— Vor pleca din trei în trei zile, Jerry, împotriva previziunilor tale. Se va găsi cineva să le introducă în cutia poştală la termenele corespunzătoare.

Tino privi cercetător în jur.

O fetiţă subţire şi decolorată scria ceva cu cărbune pe gardul de scînduri ce împrejmuia tîrgul de vite.

— Şi aşa n-aveam nici un personaj feminin în toată aventura noastră, spuse el. Noi doi sîntem nişte vajnici bărbaţi. Nabú şi baciul coţcar cel puţin ca sex ni se aseamănă. Vînătorul de vulturi şi spînul, la fel. Bănuiesc că şi solomonarul care se bălăceşte în iezerul Bistrei, cel puţin cînd înoată, nu poartă fustă. Cam prea severă — toată distribuţia aventurii. E timpul să angajăm aici şi o fiinţă fragilă, delicată, înzestrată cu sensibilitate şi poezie. Şi ce rol mai potrivit îi putem încredinţa unei femei decît să expedieze scrisori omenirii ! Scrisori mincinoase, dar care potolesc sufletele zbuciumate...

Se îndreptă spre fetiţă, îi înmînă ilustratele şi îi dete instrucţiunile necesare.

La întoarcere, Jerry îl întîmpină :

— Nu știu dacă opera ta epistolară a căzut în cele mai indicate mîini !

Privire spre fetița care continua să deseneze. Ultima figură realizată era un cap rotund și chel care-i privea batjocoritor.

— Spînul ! exclamă Tino. Pe reușita expediției noastre că personajul feminin știe întotdeauna ceva în plus !

Și fără să-și mai ia rămas bun, alergă spre grădina de vară.

16

Rămas singur, Jerry continua să țină sub cea mai strictă supraveghere tîrgul de vite. Prin fața lui, uneori în apropiere de doar cîțiva pași, trecură în repetate rînduri figuri cunoscute, odată și un vecin, cu care prilej din toată fața lui pîstruiată nu mai rămaseră expuse decît fioroasele mustăți. Pînă la acea oră, deși vechi locuitor al orașului, îndeletnicirile nu-l aduseseră decît tangențial în contact cu această parte a localității. Abia acum, obligat de misiunea sa, putea observa totul cu mare atenție.

Haosul din jur era frumos ca o înjunghiere. Guițături ascuțite pînă la istovire, mugete profunde, behăituri sfîșietoare, nechezături dispuse în cascade, toate executate perfect, se îmbinau într-un spectacol muzical, care punea auzul la grele încercări. Ceea ce-i atrase însă cu deosebire luarea-aminte fu un aspect cu totul inedit și, la prima vedere, inexplicabil al panoramei : în rîul Galbena, care limita dintr-o parte maidanul, cîțiva indivizi echipați de sărbătoare înotau de zor. Alții, la fel de cochet îmbrăcați, cu haine negre și cravate din care apa șiroia cumplit, abia ieșiți din scaldă, stăteau întinși la soare pe malul rîului ca la plajă. Abia mai tîrziu își lămuri ciudățenia.

Cumpărătorii de cai supuneau animalele în discuție celor mai variate încercări : le băteau cu palma pe șoldurile rotunjite să vadă cum sună, le puneau să sară în două picioare, le încălecau și executau astfel cu ele adevărate curse pentru a le deosebi virtuțile de defecte, din care și patrupedele posedă aproape atîtea ca și oamenii. Exista, între alții, o minunăție de trăpaș de vreo doi ani, pe cît de superb, pe atît de nărăvaș. Frumusețea lui sănătoasă ca și nemărginita ambiție omenească adunau în jurul său un ciorchine de amatori, toți dornici să intre în stăpînirea lui. Bătăile obișnuite cu palma și salturile de rigoare, tînărul armăsar le suferea cu o oarecare

indiferență, dar cum venea proba călăriei și cum ajungea în apropierea rîului, făcea un salt periculos și de fiecare dată arunca fără greș pe călăreț în mijlocul apei. Jerry tocmai urmărea amuzat, dar și cu emoție o astfel de încercare. Omul fu azvîrlit în Galbena unde începu să înoate printre ceilalți concurenți ce avuseseră același destin cu cîteva minute mai înainte, după care, ajuns la mal, ieși și se lungi alături de antecesori spre uscare la soare. Erau acum vreo nouăsprezece corpuri întinse la plajă, aliniate frumos, fiecare împrăștiind în jurul său cîte o baltă considerabilă din îmbrăcămintea puternic îmbibată. Rîul fiind încet și mîlos, unul scoase dintr-un buzunar o broască cu care ținti exact în bulboana unde fusese și el aruncat la fel de nemilos. Iar șirul celor culcați amenința să se întindă mereu, pînă spre străzile animate ale orașului.

Pe lîngă tălpile cetățenilor întinși pe jos, uzi leoarcă și expuși la soare, se perinda un convoi nesfîrșit de curioși, marea majoritate femei, care se opreau în dreptul fiecăruia, îl priveau cîteva clipe și porneau încet mai departe. Uzii lungiți primeau defilarea greoaie a acestui convoi aproape mortuar cu cea mai deplină nepăsare, nemișcați, cu ochii închiși, bucurîndu-se de razele binefăcătoare ale soarelui. Jerry înțelese curînd că pelerinajul nu e cu totul gratuit, femeile tinere sau mai scăpătate își căutau bărbații

și amanții rătăciți prin tîrg, pentru că din cînd în cînd cîte una îl descoperea pe nenorocit și atunci lansa un vaier sfîșietor de te apuca jalea :

— Nu ți-am spus și nu m-am rugat de tine să te lecui de comedii !... Și uite unde-mi zaci, vai de capul tău, de ce mai ești tu bun acuma pînă la noapte !...

Cel vizat clipea de cîteva ori din ochi, se scutura de frig și încremenea apoi în blîndețea acelui soare șugubăț de tîrg.

Toate astea n-ar fi însemnat însă nimic dacă în șirul neîntrerupt al vizitatorilor (numărul muraților se ridicase la douăzeci și șase) nu s-ar fi intercalat un individ ceva mai aparte, mai mult scund decît mijlociu, puțin șchiop, cu o față gălbuie brăzdată ca o mască și căruia o tichie caraghioasă nu-i putea nega lipsa de păr pe suprafața craniului.

— Spînul ! urlă Jerry în gînd. Nu putea să nu recunoască în figura sinistrului tîrgoveț fața văzută o singură clipă în zarea focului de la stînă, dar pe care ar fi identificat-o oricînd pipăind-o chiar pe întuneric. Caută pe cineva, deduse el. L-a căutat prin tot orașul și nu i-a mai rămas de verificat decît grupul ud întins la soare. Vom vedea noi cu cine are întîlnire gălbejitul chilug !...

Tichia cu totul originală a personajului făcea posibilă urmărirea acestuia cu destulă ușurință. Se deplasa încet, o dată cu întregul convoi, și abia cînd

epuiză și expoziția celor uzi, la capătul dinspre oraș al șirului, se opri cîteva clipe rămînînd în cumpănă. Nu o apucă spre centru, așa cum făceau cei mai mulți ieșiți din rîndul mișcător, ci se întoarse spre partea unde se găsea Jerry. Pe măsură ce se apropia, fața lui exprima tot mai distinct nemulțumirea că cel urmărit nu fusese aflat. Deși nu se auzea rostind nimic, figura lui arăta ca o îngrozitoare înjurătură galbenă.

Se duse țintă la un camion acoperit cu prelată, parcat chiar lîngă căruța lui Jerry, intră în cabină, ca peste scurt timp să reapară și să o ia cu mîinile în buzunare, compunîndu-și o expresie nepăsătoare, spre oraș.

La vederea prăzii atît de apropiate, Jerry abia se putu abține să nu-și părăsească ascunzătoarea și să se înființeze pe urmele traficantului de vase prețioase. Asta ar fi însemnat, însă, cu cea mai mare siguranță, înainte de prinderea bandei, arestarea lui Jerry însuși de către părinții săi, care, fără îndoială, umblau în acele momente prin tîrg. Tot ce putu face fu să-i acorde prietenului său Tino o perspicacitate egală cu a lui spre a-l putea recunoaște pe suspect atunci cînd acesta va apare între complicii lui la grădina de vară.

(Va urma)

ÎN
ACEEAȘI
COLECȚIE

ÎN
EDITURA
TINERETULUI
au mai apărut:

40—41
Radu Theodoru
VITEJII

42—43
Grigore Băjenaru
INELUL LUI DRAGOȘ VODĂ

44—45
George Pietraru
COMOARA HAIDUCULUI

46
G. Călinescu
CATINA DAMNATUL

47
Gh. Iliescu
CONACUL SPIONAT

48—49
Ada Orleanu
CAVALERUL LIBERTĂȚII

50—51
I. M. Ștefan
OMUL CU O MIE DE CHIPURI

52—53
Sever Noran
SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

54
Ion Aramă
VEDETA 70 ATACĂ!

55—56
Mircea Popescu
DOSARUL „CĂPRIOAREI AURII"

57
Gabriel Iuga
COMOARA REGILOR DACI

58
Ștefan Tita
GHEIZERUL ÎNGHEȚAT

55—60
Ioan Micu
ENIGMA PEȘTERII DIN TIMPA

Redactor : DOMIȚIAN CESEREANU
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 06.01.1969. Bun de tipar 03.03.1969. Apărut 1969. Comanda nr. 9296. Tiraj 100 140. Hîrtie ziar de 50 g/m². 700×1000/32. Coli editoriale 1,75. Coli de tipar 2. A. 21.258. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 90 055 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

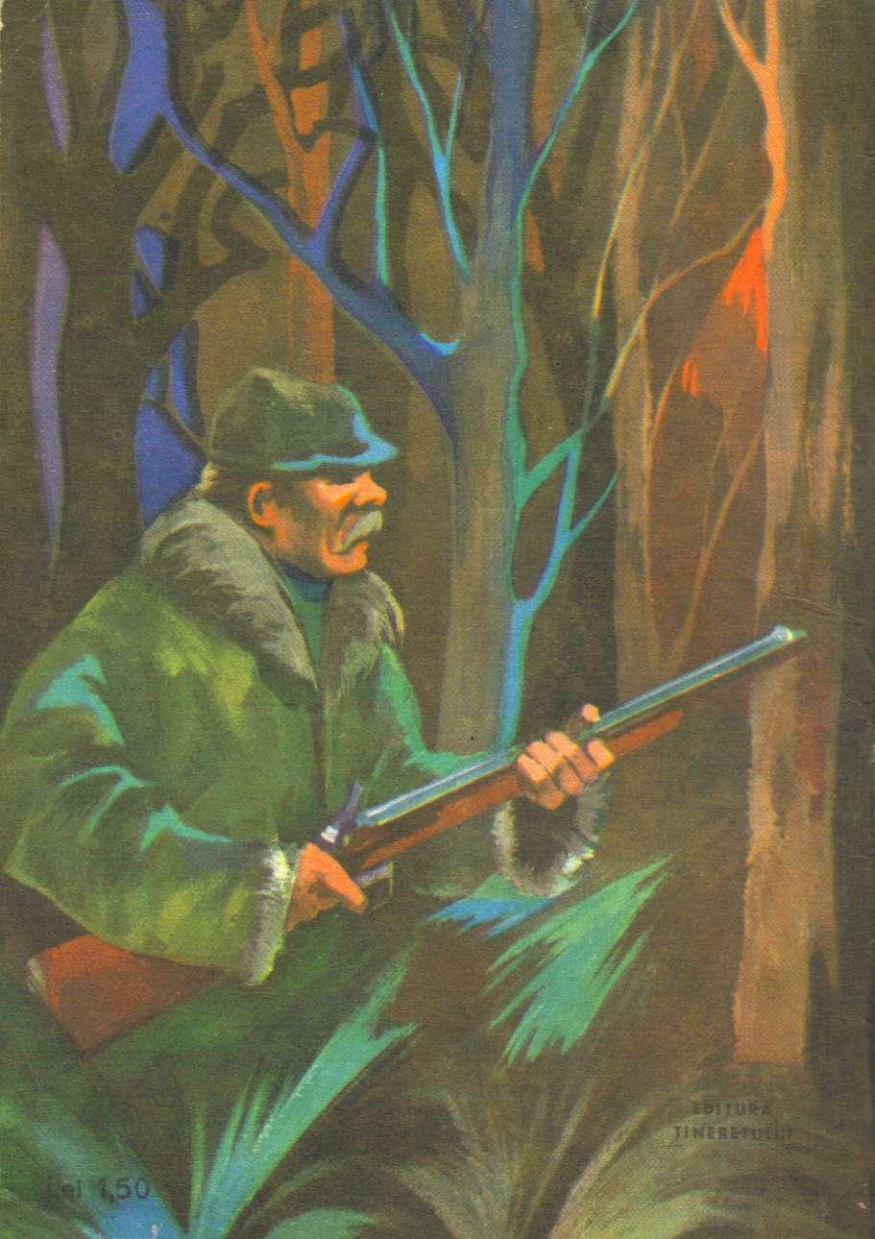

Lei 1,50